

Írta: Darth Raven

Elérhetőség: Darth_Revan@hotmail.hu

I. rész

A Demokrácia Vihara

1. fejezet

A Merénylet

2212. május 22-ét írunk, Richard Hawking a teraszon állva figyelni Washington fellegvárának gyönyörű kilátását. Feltekintve látszik a sok kis személyszállító jármű melyek hangtalanul suhannak a magasban. Az ég tiszta, a nap fénye az egész várost beragyogja. Lenézve látni az épületet körülvevő tavakat, patakokat melyek vize kristály tiszta, látni a fenekükön úszkáló halakat, s az apró, gördülő kavicsokat. Ahogy tovább halad az ember szeme megakad a zöldellő fákban s a mellettük tornyosuló, mégis kecses, vékony, felhőkarcolókban, melyekben lakosok ezrei nyüzsögnek nap, mint nap. Az utcán járkáló embereken látszik az elégedettség, a jó élet öröme. S ez nem csak itt ilyen. Így van ez Berlinben, Moszkvában, Budapesten, Shanghaiban, s Londonban. S az összes többi nagyvárosban, mindenhol ahol ember van. Ilyen az élet szerte a galaxisban. Az emberi faj virágkorát éli, a csillakapuk segítségével megszerzett technológiák annak minden problémáját megoldották.

Richard viszont mégsem boldog, nem leli örömét ebben. Egyfolytában azon gondolkodik, hogy mit és hogyan kellett volna tennie, mit és hogyan kellett volna elmondania ahhoz, hogy e napot elkerülje. Újra és újra végiggondolja a lehetőségeket, újra és újra előidézi azt a bizonyos helyzetet, azt a végzetes napot 20 évvel ezelőtről amely ehhez a naphoz vezetett.

- Mégis mit tehettem volna? – kérdezi magától.

- Semmit, nem volt választásod! – válaszolja egy belső rejtélyes hang a fejében.

- Igenis volt! Nem kellett volna megtennem, hagynom kellett volna! Eliot okos ember volt, időben megtalálta volna.

- És ha nem? Mi lett volna, ha rábízod és elbukik? Milyen nap lenne ez számodra, egyáltalán lenne nap számodra?

- És ha igen? Érzem, hogy megoldotta volna.

- Nem lehetett megkockáztatni, helyesen cselekedtél, amely most következni fog a legjobb lehetőség kimenetele mindközül.

Richard mély levegőt vesz majd sóhajt egyet. Felkészül arra, amit tennie kell e napon, mint minden évben e napon. Nem sokkal később két fekete öltönyös alak jelenik meg a teraszon.

- Készen állsz? – kérdezi az egyik, közben idegesen ellenőrzi csőre töltött pisztolyát –

- Igen – feleli, majd letörli homlokáról az izzadságot, megigazítja öltönyét és a kijárat felé veszi az irányt. Kiérve a folyosóra még 4 fegyveres csatlakozik hozzájuk s felkísérik őt a liftbe. Ahogy felfelé halad, érezhető a levegőben a feszültség, mindenki ideges, mindenki érzi, tudja, ennek nem lesz jó vége. Simon, a fegyveresek egyike Richard vállára teszi a kezét s a következőt mondja:

- Bármi is történik, mi veled vagyunk. Ha elkezdenek löni, bukj le, mi majd elintézzük őket.

- Az ős pajzsnak nem kellene megvédenie? – feleli érezhető aggodalommal a hangján.

Tudod, hogy nem hiszek ezekben a kütyükben, elég egyszer csődöt mondaniuk és véged van.

Hawking ha eddig nem lett volna elég ideges most már megkapta a végső löketet is hozzá. Elárasztja az adrenalin, a mellkasában érzi szíve dobogását. Talán el is ájul ha nem áll meg a lift, de bár ne állt volna, akkor megúsza volna az egészet. Megérkeztek a 300. emeletre, kísétnak onnan majd sietősen a már gondosan előkészített állványhoz indulnak. Richard fellép rá, megigazítja nyakkendőjét majd megköszörüli a torkát és belekezd beszédébe amelyet a már galaxis szerte kiépített kapuhálózaton át minden egyes emberi kolóniára eljuttatnak.

Ezzel párhuzamosan minden fegyveres testőr készültségbe lép, Simon, a biztonsági főnök egy kisebb hadsereget rendelt az épület és annak környékének biztosítására. Mégis látszik rajta az idegesség, van valami a levegőben ami azt sugallja, hogy ez nem lesz elég.

Nyugi, nem lesz gond – mondja neki John, a helyettese.

- Mindig ezt mondod.
- És mindig igazam van. Eddig még a közelébe sem jutottak.
- Viszont valaki mindig megpróbálja. Mindig van egy merénylő.
- Erre van a pajzs, nyugi, mindenre gondoltál.
- Reméljük – majd aggódva néz le a tömegbe. – Sokan gyűltek össze, túl sokan John.
- Nem hiszem, szerintem csak kezdik belátni, hogy Richard nem az a zsarnok, kegyetlen császár akinek beharangozták Durham után.
- Akkor miért most? 20 év telt el az óta. Miért csak most kezdik belátni, hogy muszáj volt megtennie?
- Ez már nem arról szól főnök, hogy megetette. Viszont a demokrácia is Durhammal halt, önként le kellett volna mondania aznap s nem leváltatni a politikai vezetőket. Nem kellett volna felosztatnia a nagytanácsot, nem kellett volna birodalmat csinálni a szövetségből. Ez az amit nem tudnak megbocsátani neki.
- S mégis miért nem? Eddig jó uralkodó volt, csak jó dolgokat tett, segített mindenkin akin csak tudott. Tudsz mondani egy rossz intézkedést részéről a kikiáltása után? A nép boldogabb mint valaha és jobban él mint bármikor.
- Mégis demokráciát akar, azt hogy ők is beleszólhassanak a dolgokba, s ezt nem alaptalanul.
- Még csak nem is tudják már, hogy mi az. Semmivel sem élnének jobban, semmivel sem lenne jobb nekik. Richard épp úgy hallgat rájuk, mint azelőtt a nagytanács.
- És mi van az Örvény galaxissal? Már évek óta kolóniáink lennének ott, ha ő nem tiltja meg.

- A fele a Drákoké, ha odamegyünk jó eséllyel háború lesz, tudod, hogy nem épp a vendégszeretetükről híresek.

- Ugyan, sosem mernének megtámadni minket. Birtokunkban van az Ősök és az Asgardok minden tudása, semmik hozzánk képest. Egyszerű földművelők, néhány korvettel. Ha megtámadnának minket se lenne sok esélyük.

- Csak ne becsüld alá őket, A Goa'uld is így járt velünk.

- De ők nem mi vagyunk, mi erősebbek vagyunk mindenkinél, senki sem mer ellenszegülni nekünk már másfél évszázada.

- Talán csak nem volt okuk rá.

- Vagy mert félték tőlünk, félték attól...

- Elég! – ordít rá Simon – Inkább figyeld az embereket, ez a dolgunk, nem emlékszel?

Ezután csak csendesen álltak egymás mellett a nyitóbeszéd majd az azt követő ceremónia alatt is. Az uralkodó már megnyugodott, már túl van a nagyján, egyre biztosabb benne, hogy már nem lesz gond. S belekezd a ceremónia lezárásába:

- Hölgyeim és uraim! Köszönöm, hogy eljöttetek, a ceremónia véget ért. Sikeresen megünnepeltük birodalmunk a Tau'ri Birodalom fennállásának 20. évfordulóját. És egyben ezen napon van pontosan 143. éve, hogy az Árnymű vírus kiűzött minket szülő galaxisunkból a Tejútból és ide az Új Remény galaxisba költöztünk. És ezalatt soha nem látott eredményeket értünk el, teljes mértékben újjá építettük civilizációnkat annak hamvaiból. Sőt messze túlszárnyaltuk azt, azóta 200 milliárd ember él galaxis szerte békében kolóniák ezreit hoztuk létre. Ezért ha visszanézek büszke vagyok arra, hogy itt vagyunk. Büszke vagyok arra, hogy Tau'ri vagyok és ti is mind büszkék lehettek rá. Mi 143 év után még mindig, itt vagyunk! – mondja büszkén és határozottan, ezzel dobott valamit a beszédre, de az még mindig pocsék volt, ez sosem tartozott erősségei közé, ő a tettek embere.

Nincs éljenzés, néma csend van, az emberek tízezrei némán bámulnak rá. Aztán egyszer csak valaki elordítja magát közülük:

- Demokráciát akarunk! Le a Császárral!

Majd egy másik, és egy másik is ugyanezt kiáltja. Rövidesen az egész közönség ezt kántálja.

Richard nem tudja mit mondjon, elakad a lélegzete, úgy dönt, nem folytatja tovább. Sarkon fordul s vissza megy a palotájába, Simon és John pedig elkísérik. S miután végeztek haza indulnak.

- Ezzel is megvolnánk. – szól oda Simon a helyettesének.

- Látod? Nem volt semmi gond, néha túl óvatos vagy.

- Meglehet, de épp emiatt vagyok én a főnök és te csak a helyettesem.

Ezután egy percig abba marad a beszélgetés és némán ballagnak az alkonyatban.

- Egy sör? – kérdezi John barátilag.

- Miért is ne, hosszú nap volt a mai.

Rövidesen betérnek egy közeli kocsmába, majd inni kezdenek. Közben figyelik a híradást a TV-ben, amelyben épp a Császárról beszél egy nem túl szimpatikus riporter néhány még a ceremóniáról ott marad egyszerű polgárral.

- Maguk szerint meddig fog ez még így menni, meddig tűri még a nép a közönséges diktatúrát?

- Már nem sokáig hölgyem, ha így folytatja, hamarosan a hullaházban végzi, ebben biztos vagyok. – mondja az egyik polgár.

- Akkor most miért maradt el a merénylet?

- Nos, gondolom elfogytak a jelentkezők, de hamarosan újabbak jönnek. Még rengetegen vannak akik az egész családjuk meghalt Durhamen, mindezt neki köszönhetően.

Ekkor váratlanul megszakad az adás, ezen mindenki meglepődött, de a sok ittas ember hamar túltette magát a dolgon. Régi TV volt az már, még a szabvány műholdfrekvenciákat használta.

- Te John, szerinted nem furcsa, hogy most ment el az adás? – kérdezi Simon.

- Ugyan, megesett már egy párszor.

- Tudod zavarhatják is, a TV frekvenciája megegyezik a palota kommunikációs rendszerével.

- Igen, de ennek mennyi is az esélye?

- Nem sok, de ha mégis... - feleli töprengve, egy rossz megérzéssel lelkiismeretében.

- Már nem vagyunk szolgálatban, lazíts, ez a te bajod. Mindent túl komolyan veszel, sosem tudod igazán élvezni az életet. Mióta is ismerjük egymást? – vág John a szavába.

- 20 éve.

- És eddig hányszor is rúgtál ki a hámból?

- Hm... Igazad van, épp itt az idő rá – látja be Simon kis gondolkodás után.

A következő fél órát kötetlen beszélgetéssel valamint ivászáttal töltik. Aztán egyszer csak egy mennydörgés szerű hang hallatszik a távolból majd egy iszonyatos erejű rengés rázza meg az épületet.

Gyorsan felkapják a fejüket és kinéznek az ablakon:

Sűrű, fekete füst gomolyog a Császári Palota felől. Azonnal a siklójukhoz rohannak majd teljes gázzal felé veszik az irányt.

- Mi történt? – kérdezi John tanácstalanul.

- Elbasztuk, ez történt! Mondtam, hogy zavarhatják, mi mégis ott ültünk és vártunk.

- De honnan tudhattuk volna?

- Sehonnan, ezért kell mindig felkészültnek lennünk, mindenre. Tudtam, hogy ez lesz, tudtam... - ismételteti idegességében.

- Rendben, nyugodj meg, az a hely egy erőd. Kizárt, hogy baja esett volna.

- Inkább hívd Marcust, ő a palotaőrség főnöke, ha valaki tudja, hogy mi történt akkor ő az – John azonnal hívni kezdi a karjára csatolt kommunikátoron keresztül.

- Nincs válasz! A francba, most tényleg ráfaragtunk... Ha megtudják, hogy sejtettük, hogy zavarják nekünk annyi.

- Az most nem számít, csak Richard élje túl... - közben már 500 km/h-val repül a siklóval a fehér színű felhőkarcolók és a személyszállító járművek közt cikázva.

- Lassíts, nekimegyünk valaminek! Ennyire jól nem tudsz vezetni.

- Ki van zárva...

- Figyelj, ha most meghalunk annak semmi értelme sem lesz... - közben kis híján nekimennek egy másik siklónak. - Lassíts!

Simon nem hallgat rá, a sikló végsebességével közelednek a palotához. Oda érve megdöbbenve látják, hogy mekkora pusztítást végzett a bomba. Az egykor gyönyörű, nemes kastély romokban áll, a fél épület összeroskadt, az alsó részen egyedül a nyugati szárny maradt épen, a keleti viszont teljesen megsemmisült. A lángok legalább 30 méter magasan tornyosulnak. Az egész egy tüzes rémálomra hasonlított a pokolból. Szerencsére a felsőbb részek viszonylag épen maradtak, beleértve az alsó részből kiinduló másfél kilométer magas tornyot is amelyet most oltóhajók valamint rendőrségi járművek ezrei vesznek körül. Kétségbeesetten próbálva megfékezni a lángokat.

- Atya világ... - mondja John elsápadt arccal, még sosem látott ekkora pusztítást, ennyi halált, ennyi kétségbeesett embert. Elképedve nézi ahogy a rendőrök próbálják kimenteni a túlélőket, ahogy a masszív oltóhajók tonnaszámra szórják a vizet a lángoló épületre. A sikló hirtelen megállt, végre odaértek. Simon nem sokkal a hatalmas épület mellé parkolt.

- Kik maguk? - kérdezi egy rendőrtiszt meglepetten amint kiszálltak a siklóból.

Simon Walker vagyok, a császári testőrség főnöke. Ő pedig a helyettesen John Watermann. Mi történt itt? - közben mindketten felmutatják a jelvényüket.

- Bomba robbant a keleti szárnyon, a kommunikációs szoba mellett, senkit sem lehet elérni a palotán belül. – válaszolja azonnal kissé megilletődve az általa hosszú évek óta áhított jelvények láttán –

- Mi van a Császárral?

- Egyelőre nem tudjuk, a legjobb embereinket küldtük be érte. A robbanás messze volt a lakosztályától, elvileg semmi baja.

- Bemegyünk – szól közbe John.

Simon rábólint majd a hatalmas épület legközelebbi bejáratához sietnek. Már nem sokkal van előtte amikor nyikorgó, recsegő hangra lesznek figyelmesek. Megállnak, majd felnézve látják ahogy a hatalmas torony falán óriási repedések kúsznak minden irányban.

- Le fog dőlni! – kiáltja valaki a távolból, majd mások is ordítani kezdik.

Az emberek futni kezdenek, a rendőrök abba hagyják a mentést és siklóikba szállva menekülnek, az oltóhajók szétszélednek. A két testőr az életéért fut, miközben a repedések egyre terjednek, a nyikorgó hang egyre hangosabb és hangosabb. Szerencsére időben elérik a siklót, ezúttal John vezet. Miközben felszállnak egy recsenés hallatszik a palota felől, az utolsó tartópillér is feladta. A hatalmas torony hegyomlásként zuhan a föld felé, egyenesen feléjük.

- Gyorsabban! Gyorsabban! – ismétli Simon egyre elkeseredettebb hangnemben.

- Nem megy... próbálom! – soha nem látott ütemben gyorsul a siklóval viszont még ez sem elég, az épület túl nagy, lehetetlenség kikerülni alóla.

Az emberek sikoltozva menekülnek, senkit sem érdekel, hogy mi lesz másikkal ezért sokakat eltapos a tömeg. Csak az oltóhajók elég gyorsak, hogy időben kikerüljenek a torony alól, de azok közül sem sikerülhet mindegyiknek. Simon hátranézve látja ahogy a torony fala szép lassan eléri az egyiket, tűzlabdaként magával ragadva a halálba. Tudja, csak másodpercek kérdése és őket is eléri.

- Végünk! – ordítja remény vesztve, s közben már látja a torony ablakához lapuló ezernyi embert, látja az arcukon a félelmet, a könnyeket. De vannak akiken nem látszik a félelem, vannak akik rezzenéstelen arccal állnak ott, ők már elfogadták a végzetüket, tudják, nincs visszaút. Simon arca is ilyen, emelt fővel néz szembe a biztos halállal. John viszont képtelen ezt elfogadni látszik az arcán, a tekintetében. Ő még nem adta fel, s az utolsó pillanatokban is egyre csak gyorsít a siklóval.

A torony, a birodalom szimbóluma, végül üstökösként vágódik a földhöz, maga alá temetve siklót, embert és oltóhajót, mindent ami alatta volt. De mint mindig minden katasztrófánál, vannak szerencsések, azok akik az esélyek dacára mégis túlélnek. Ők ketten is ilyenek voltak, az ormótlan torony alig centikre húzott el a sikló háta mögött.

Simon nem hitt a szemének, már annyira biztos volt a végében, John felé fordult. Majd John is visszanézett rá ugyanazzal a meglepett arckifejezéssel.

- Megcsináltam! – ordítja, majd rövid csend után mindketten nevetni kezdenek, olyan önfeledten mint még soha életükben.

Azonban sokaknak nem sikerült, sokan soha sem jöttek ki onnan. Így volt ez Marcussal, a beküldött derék tisztekkal, a riporterrel, a rendőrtiszttel és a sok névtelen polgárral. Ahogy Richard Hawking sem jött ki onnan...

Darth Raven